

hele Monarchiet, og som altsaa ikke hører under Rigsdagens udelukkende Competence. Skal der udkomme en Lov om dette fælles Anliggende, som skal omfatte Krigsvæsenet for hele Monarchiet, saa mener jeg, at ogsaa Andre end Rigsdagen skulle være kaldede til at afgive deres Betænkning derover. For Hertugdømmerne eksisterer ikke nogen Folkerepresentation med besluttende Myndighed, men der eksisterer en med raadgivende Myndighed. Nu mener jeg dog, at, naar Rigsdagen andrager paa en Lov for det foreliggende Tilfælde, saa bør denne Lov ogsaa forelægges for Stænderforsamlingerne for de andre Landsdele for derefter at erfare deres Mening. Da indtræder det Tilfælde, at den ene Landsdeel har en besluttende Myndighed, og at de andre Landsdele have kun en raadgivende Myndighed. Det er formeentlig ikke lige Vilkaar, og jeg mener derfor, at Bestemmelser om denne Sag burde billigtvis udsættes, indtil der er kommen tilfede en Folkerepresentation for hele Monarchiet, navnlig da der aldeles ingen Grunde foreligge til at paaklynde denne Sags Afgjørelse. Jeg skulde derfor tillade mig at foreslaae, at den ærede Forsamling ikke gif videre i denne Sag. Det er idetmindste det Raad, som jeg, der in casu er Kronens Raadgiver, finder mig pligtig til at afgive, naar min Mening derover forlanges.

Lüttichau: En stor Deel af de Grundringer, som den ærede Ordfører har udtalt imod det af mig afgivne Minoritetsvotum, er allerede bevaret i den Tale, vi nylig have hørt af den høitærede Krigsminister. Jeg skal derfor kun berøre nogle enkelte Punkter, som angaa mit Minoritetsvotum særskilt, og som hidtil ikke ere besvarede. Naar den ærede Ordfører først har opholdt sig ved, at jeg har kaldt Tidsaanden omstiftelig, saa troer jeg ikke, jeg behøver videre at svare derpaa, eftersom han selv har indrømmet, at den er foranderlig, og jeg i min Betænkning kun har anført, at, naar der var fornuftige Grunde til ikke at følge Tidsaanden, skulde man holde sig derfra, men paa den anden Side har jeg aldeles ikke vedkjendt mig den Mening, at der ikke var noget Tilfælde, hvor man ikke burde følge Tidsaanden. Den

ærede Ordfører har dernæst oplæst endel ældre Love, der vel kunne siges at indeholde et besynderligt Sprog for Nutiden, men om hvilke det dog vistnok, naar man gjør sig nærmere bekendt med dem, maa erkjendes, at de paa den Tid, de ere skrevne, have været vel udarbejdede og have havt en god Hensigt. Det fremgaaer nemlig af dem, at det er Officerernes Belysning, der har ligget Lovgiveren paa Sinde, og det er i Henshold hertil, at Bestemmelserne ere givne. Naar den ærede Ordfører dernæst bemærker, at det er umuligt for de Foresatte at bedømme, hvorvidt noget Regtsskab vil være lykkeligt eller ikke, saa er jeg ganske enig med ham deri, at de Foresatte ikke ere i Besiddelse af saadanne prophetiske Gaver; men det er heller ikke det, man forlanger af dem, at de skulle bedømme, men det er, om det Regtsskab, en Officier vil indgaae, er af den Beskaffenhed, at der ikke er noget Væsentligt derimod at erindre. Jeg behøver ikke videre at gaae ind paa denne Sag; enhver Tilstedeværende vil kunne sig sig selv, hvad hermed er meent. Og hvad nu det Deconomiske angaaer, der spiller en saa vigtig Rolle ved dette Spørgsmaals Bedømmelse, da er det vistnok sandt, hvad den ærede Ordfører sagde, at forflette Deconomer vil heller ikke det befaledes Tilflugt til Gagen være tilstrækkelig; det forholder sig vistnok saa, men desuagtet mener jeg, at Reglen er sund og god, idet den kan finde Anvendelse og være til Nytte for de Mange, der ikke ere flette Deconomer. Den ærede Ordfører har udtalt, at den Mening, han har, har han hørt udtale af ældre Militaire; den høitagede Krigsminister har allerede imødegaaet dette Punkt, og jeg skal kun dertil sige, at, forsaavidt jeg har havt Leilighed til at blive bekendt med de ældre Militaires Duffer i Henseende til denne Sag, da er det kun ganske enestaaende Undtagelser, der ikke ville, at de gjældende Bestemmelser skulle opretholdes; og hvad de yngre Officerer angaaer, da skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selv iblandt dem vil man vist finde ikke Faa, navnlig for Diebliffet — jeg tager fornemmelig Hensyn til de opavancerede Officerer —, som ville erklære, at det kun er med stor Vanskelighed, ja næsten med uovervindelig Vanske-